

- 2) Det tilkommer den nationale ret i lyset af samtlige omstændigheder i hovedsagen at sikre, at den byrde, som anvendelsen af den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning og den ved denne lovgivning tilladte kumulation af retsforfølgelse og sanktioner konkret medfører for den pågældende person, ikke er for vidtgående i forhold til den begåede overtrædelses grovhed.

(¹) EUT C 414 af 14.12.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. marts 2018 — Agnieška Anisimovienė m.fl. (C-688/15) mod »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ (C-109/16) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Forenede sager C-688/15 og C-109/16) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — indskudsgaranti- og investorgarantiordninger — direktiv 94/19/EF — artikel 1, nr. 1) — indskud — mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger — direktiv 97/9/EF — artikel 2, stk. 2, andet afsnit — midler, som en investor har til gode eller ejer, og som opbevares for den pågældende af et investeringsselskab i forbindelse med investeringsvirksomhed — kreditinstitut, der udsteder værdipapirer — midler overdraget af enkeltpersoner til dette institut med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer — anvendelse af direktiv 2004/39/EF — det nævnte instituts konkurs inden udstedelsen af de pågældende værdipapirer — offentligt selskab, der har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne — ikke muligt at støtte ret på direktiv 94/19/EF og 97/9/EF over for dette selskab)

(2018/C 166/03)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Agnieška Anisimovienė m.fl.

procesdeltagere: bankas »Snoras« AB, under likvidation, »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ, bankas »Finasta« AB (sag C-688/15),

og

»Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ

procesdeltagere: Alvydas Raišelis, bankas »Snoras« AB, under likvidation (sag C-109/16)

Konklusion

- 1) Bestemmelserne i dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger, dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009, skal fortolkes således, at fordringer, som er knyttet til midler, der er blevet hævet fra enkeltpersoners konti i et kreditinstitut, og som er blevet indsat på konti åbnet i dette instituts navn med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer, som sidstnævnte skulle udstede, henhører under såvel de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger som de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger under omstændigheder, hvor udstedelsen af disse værdipapirer i sidste ende ikke blev gennemført som følge af instituttets konkurs.

- 2) Artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at i en situation, hvor fordringer henhører under såvel de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger som de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger, og hvor den nationale lovgiver ikke har henført sådanne fordringer til en ordning henhørende under den ene eller den anden af disse to direktiver, kan den påkendende ret ikke på grundlag af denne bestemmelse selv beslutte, hvilken ordning indehaverne af de pågældende fordringer kan påberåbe sig. I en sådan situation tilkommer det derimod de sidstnævnte at vælge garantibeløb i henhold til den ene eller den anden af de ordninger, der er indført i national ret med henblik på gennemførelsen af disse direktiver.
- 3) Såvel artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, som ændret ved direktiv 2009/14, som artikel 1, nr. 4), og artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at enkeltpersoner kan påberåbe sig dem for nationale retsinstanser til støtte for krav om betaling af et garantibeløb over for et offentligt selskab, som i en medlemsstat har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne.

⁽¹⁾ EUT C 106 af 21.3.2016
EUT C 156 af 2.5.2016.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 20. marts 2018 — Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig

(Sag C-187/16) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — direktiv 92/50/EØF og 2004/18/EF — offentlige tjenesteydelseskontrakter — statstrykkeri — fremstilling af identitetsdokumenter og andre officielle dokumenter — tildeling af kontrakter til en privatretlig virksomhed uden forudgående afholdelse af en udbudsprocedure — særlige sikkerhedsforanstaltninger — beskyttelse af medlemsstaternes væsentlige interesser)

(2018/C 166/04)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Tokár og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Østrig (ved M. Fruhmann, som befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 2, og artikel 8 i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, sammenholdt med dette direktivs artikel 11-37, samt artikel 14 og 20 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, sammenholdt med dette direktivs artikel 23-55, ved, uden at have foretaget et EU-udbud, direkte at have tildelt Österreichische Staatsdruckerei GmbH en række tjenesteydelseskontrakter om fremstilling af pas med chip, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kreditkortformat, samt ved at have opretholdt nationale bestemmelser, der forpligter de ordregivende myndigheder til at tildele disse tjenesteydelseskontrakter direkte til dette selskab uden at have foretaget et EU-udbud.

- 2) I øvrigt frifindes Republikken Østrig.